

то представители на Църквата, на която бѣха председатели. Ако по негдѣ въ актове-тѣ на предишни-тѣ Собори както и въ исторія-та сренчае нѣкои Отцы титулуваны не по име-то на градъ-тѣ или мѣсто-то, но по име-то на народъ-атъ, както напримѣръ Сарацинскій епископъ, Готскій, Скитскій, това произхождаше отъ неопредѣлителни-тѣ по него врѣмя и неустроени-тѣ още граждански и общественни състоянія на тия народи, и защо са с случавало така, това лесно са разумѣва, защото отъ цѣльи-атъ народъ малко бѣха оныя които повѣрваха и пріяха христіанска-та вѣра, а най-повече защото тия народи не бѣха кучно въ градове, но раскилени по вездѣ.

Ако слѣдователно разгледаме и тия священни правила, на които са основава церковно-то управление, никакъ не ще намѣриме знакъ на племѣнна разлика. Колкото за избиране-то и рукоположеніе-то на епископи, митрополиты, патріарси и прочіи церковни служители, правила-та нипочто не завѣщаватъ щото да са избиратъ по качество на племѣнностъ, споредъ както претендиратъ наши-тѣ добри Българи (формалисти); правила-та на-противъ заповѣдватъ щото избиране-то и рукоположеніе-то да ставатъ по нравственны и религіозны качества (благочестіе религіозно, съ добродѣянія) които и Апостолъ Павелъ предначерта въ посланія-та си къ Тимо-тею и Титу. Също и оныя на помѣстни-тѣ църквы священни правила, които въ случай на устроения, съединения или раздѣленія на церковни общины, са допускали това само за граждански причини или церковни нужди, никога обаче за причини на племѣнни домогванія.

Послѣдователи-тѣ на народоплемѣнностъ-та са избрали едничка-та основа за подкрѣпленіе на племѣнни-тѣ си